

ВИБЛЕЙСКИ

ДАВИДЪ.

Синъ на витлее-меца Иесея, „той бѣше русъ, съ хубави очи и приятно лице“. Едно мило добро дете, което съ радостъ изпълняваше

Божийтъ заповѣди и съветитѣ на баща си. Винаги кротъкъ и миренъ предъ лицето на Господа, той прекарваше детскитѣ си години вънъ всрѣдъ природата, като пастиръ на бащинитѣ си стада. Често той съ трепетъ гледаше хубавото синьо небе, обширното зелено поле и тогава пѣсенъта му, придружена отъ медния напѣвъ на звънцитѣ, литваше високо, високо и огласяше околността. Той пѣеше религиозни псалми, славѣше Бога и природата и се чувствуваше щастливъ и доволенъ.

Тогава царуваше Саулъ, който „бѣ отстѣпилъ отъ пѣтищата Божии и Божиятъ духъ го бѣ изоставилъ“. Затова Богъ каза на Самуила да помаже за царъ Давида. Макаръ и още малъкъ, Давидъ напустна стадото си и постѣпи на служба при Саула. И Саулъ го направи свой орженосецъ, защото Давидъ бѣ „човѣкъ храбъръ и воинственъ, който умно говори и бѣ хубазецъ“.

Но не стоя дълго Давидъ тамъ. Сърдцето му го теглѣше къмъ полето, при стадата и той се върна при тѣхъ. Върна се тамъ да зажи-

вѣе отново съ пѣснитѣ, псалмитѣ си и овчарската свирка.

Единъ день настана война. Филистимцитѣ вдигнаха оржжието си срещу еврейцитѣ. Между еврейскитѣ войници бѣха и по-голѣмитѣ братя на Давида. И когато веднажъ той отиде да навести братята си и да имъ занесе храна, стана това, което го прослави всрѣдъ народа му и му донесе царската корона.

Тогава, напраздно увещанията на Саула и братята му да се откаже отъ своето храбро решение, той излѣзе само съ своята „овчарска прашка и петъ обли камъчета взети отъ потока“, но сътвърда вѣра въ Бога, да се бори срещу тежко въоръжения Голиатъ.

А когато нанесе победата всички го славѣха, пѣеха му пѣсни и се радваха. Само Саулъ не бѣше доволенъ. Но, въ една нова война съ филистимцитѣ, Саулъ билъ убитъ и тогава народътъ единодушно обяви за царъ Давида.

Така Давидъ дълго после царувалъ. Но той никога не забравилъ Бога. Продължавалъ да съчинява псалми, да възпѣва Името Му и да подканя хората и себе си къмъ вѣра и разкаяние за сторенитѣ грѣшки.

Той билъ добъръ и справедливъ царъ — истински баща на своя народъ. Защото, когато Богъ го избра, Той го погледна не „на лице, а на сърдце“.

К. Т.